

Podlistak 1.

Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Piše: Goran Jurišić

Novinar Nikola Jelić izvijestio je čitateljstvo "Jutarnjeg lista" u broju od 12. rujna 2006. u članku "Mesić će u govoru na Kubi hvaliti Tita" da će "hrvatski predsjednik /na Summitu nesvrstanih u Havani od 14. do 15.9.2006./ naglasiti Titove zasluge u međunarodnoj politici te reafirmirati neke od njegovih političkih ideja". U nastavku je novinar naveo sljedeće: "Pokojni jugoslavenski predsjednik Josip Broz Tito dobit će ovih dana još jednu političku satisfakciju iz vrha hrvatske državne vlasti". Navedeni novinar je prešatio da Tito nije bio demokratski predsjednik. Tito je, naime, od strane funkcionera komunističke partije imenovan doživotnim predsjednikom SFRJ. Novinar je također prešatio da je maršal Tito zabranio višestranački sustav i radničke sindikate, ugušio pluralizam, i demokraciju nazivao najgorim prostačkim vokabularom kojim su se služili Staljin i Hitler, a svojim prostačkim rječnikom "častio" je i ideologiju liberalizma za čije glasilo u Republici Hrvatskoj navedeni novinar piše.

Prosvećivanje stanovništva o zločinima

Takvo nekritičko pisanje o Titu, koji se nije ustručavao voziti u limuzini "omraženog okupatora", dakle, u mercedesu, dokaz je svekolike zapuštenosti pučanstva koje od strane mjerodavnih tijela hrvatske države nije sustavno educirano i prosvićeno o zločinima komunizma i totalitarne marksističke ideologije, koja je kod nas poznata pod pojmom "titizam". Podsjećam da se rezolucijom 1481 Vijeća Europe preporuča demokratskim vladama u bivšim komunističkim europskim zemljama da pokrenu nacionalnu kampanju prosvećivanja stanovništva o zločinima bivših propalih režima totalitarnih komunističkih partija. Demokratske vlade u Saveznoj Republici Njemačkoj uopće nisu čekale rezoluciju 1481 VE, nego su odmah po rušenju komunističkog Berlinskog zida od 9. studenog 1989. i ujedinjenja Njemačke počele nacionalnu kampanju prevladavanja komunističke prošlosti s obzirom na 45 godina diktature komunističke partije u bivšoj Istočnoj Njemačkoj (DDR). Njemački masmediji, bez obzira na ideološki demokratski predznak, bilo liberalni, konzervativni ili socijaldemokratski mediji sustavno i kritički obrađuju obje totalitarne ideologije koje su njemački narod stajale slobode i neovisnosti - nacizma i komunizma -

ideologije smrti, kukasti križ i crvena zvijezda petokraka i srp i čekić - simboli zla.

Kriptokomunizam - hrvatska stvarnost

Nažalost, naše demokratske vlasti nemaju svijest o nužnosti moralne i političke osude Tita koji personificira jugokomunizam, a ne antifašizam u smislu zapadnih demokracija

laži o Titu stvara raskol u hrvatskom političkom narodu, jer jedan dio građanstva danas biva zaveden i odveden stranputicom, što je već viđeno u povijesti Europe 19. i 20. stoljeća.

Rehabilitacija komunističkog diktatora

Tvorac ideologije marksizma, Karl Marx (građanskog imena Mordekaj

po nacionalnosti uopće se ne zna, jer mu je majka bila Slovenka, a otac, ili Hrvat ili neke druge nacionalnosti. Tito je po vlastitom opredjeljenju bio komunist i "Jugosloven". No, ne tvrdi samo predsjednik Mesić da je Tito bio Hrvat, nego je to tvrdio i balkanski krvnik Slobodan Milošević. Miloševićeva propaganda je lažno tvrdila da je Tito kao "Hrvat" ukinuo Srbima nacionalna prava, a Srbiju obespravio u odnosu na Hrvatsku.

Titova Jugoslavija - tamnica naroda

Upravo je Tito omogućio renesansu velikosrpske ideologije unutar SK i velikosrpski šovinizam, na čijim valovima je plivao srpski "vožd Sloboda". Tito je za vrijeme svoje diktature uništilo cvijet hrvatskog naroda - dao je pobiti hrvatsku inteligenciju i hrvatsku mladež. To je istina, a ne propaganda koju o Titu širi Mesić uz pomoć nekih medija u Hrvatskoj, koji u jednoj Njemačkoj od danas ne bi postojali niti jedan trenutak, jer bi ih njemačko demokratsko društvo s prijezirom odbacilo, te bi propali, jer nitko ne bi čitao takve novine i gledao takve televizije, niti slušao radijske postaje koje bi rehabilitirale diktatore Honeckera ili Hitlera.

Međutim, kod nas u Republici Hrvatskoj sve je naopako zahvaljujući našoj političkoj ex-komunističkoj balkanskoj eliti. Ako je maršal Tito navodno bio zaslužan u međunarodnoj politici (u kontaktu s drugim diktatorima nesvrstanih zemalja), zasigurno nije bio zaslužan za budućnost hrvatskog naroda i drugih naroda u Jugoslaviji. Nije samo karadordevičvska Jugoslavija bila "Velika Srbija" i "tamnica naroda" nego je i Titova Jugoslavija bila "Velika Srbija" i "tamnica naroda", i to unatoč svim komunističkim deklaracijama o "bratstvu i jedinstvu". "Socijalističke" republike u Titovoj Jugoslaviji bile su samo Potemkinova sela. Ustavne promjene iz 1974. učvrstile su komunističku diktaturu, i uopće nisu pridonijele samostalnosti Republike Hrvatske, jer se Badinter, kao ustavno-pravni stručnjak Europske Unije pri ocjeni akta odcjepljenja RH od SFRJ nije pozvao na ustav SFRJ, nego na činjenicu da se SFRJ raspala u ratu. Ustavno-pravo jugoslavenskih republika na "samobrđenje do odcjepljenja" bilo je vrijedno poput prosječnog WC-papira, jer je pravo na samoodređenje do odcjepljenja sprječavala "JNA" i politička policija Udba.

Titova desnica

slu zapadnih demokracija. Jednostrano se osuđuje samo ustaštvo, ali ne i komunizam, osuđuje se poglavnik Pavelić, ali ne i maršal Tito. Glavni grad Republike Hrvatske ima Trg žrtava fašizma, ali nema Trg žrtava komunizma, jer su komunisti žrtve komunizma licemjerno ubrajali u žrtve fašizma. Bez lustracije mnogi komunisti postali su u Republici Hrvatskoj preko noći "demokrati", a u stvarnosti su ostali kriptokomunisti. Uz to nisu prežalili nestanak Jugoslavije, tako da nije čudno što bivši komunisti pod plaštem demokracije hvale Tita koji ih je korumpirao povlasticama i sinekurama u bivšoj državi, koje su zadržali i u Republici Hrvatskoj, a nemali broj bivših članova SK postali su bogatašima kojima mogu zavidjeti mnogi milijuni u Sjedinjenim Američkim Državama. Krivo odgojeni i mozgova ispranih marksističkom ideologijom, bivši komunisti i na sljedeće generacije prenose povjesne laži i komunističku agitacijsku propagandu (agitprop). To je zlo koje hrvatsko društvo nije smjelo dopustiti da se razvije, jer se manipulacija može izrazito negativno odražiti na budućnost demokracije! Predsjednik Mesić ponavljanjem povjesne

Levi), iskoristio je antisocijalni odnos liberalne kapitalističke ideologije u 19. st. prema radnicima kako bi zavarao radničku klasu lažnim obećanjima.

Rehabilitirati komunističkog diktatora maršala Tita, koji je izvršio genocid nad hrvatskim narodom, znači imati drukčije ciljeve od hrvatskih građana

Sva radnička prava ostvarena su u demokraciji tijekom 20. stoljeća, a ne u socijalizmu kao, navodno, prvoj stubi do utopijskog komunizma. Predsjednik Mesić je u obje svoje predsjedničke kampanje prešatio hrvatskom biračkom tijelu da će jednom nevidljivom točkom svog predizbornog programa rehabilitirati maršala Tita, jer da je hrvatska javnost to znala, prošao bi na predsjedničkim izborima kao na izborima za Hrvatski sabor - t.j. ne bi prošao.

Rehabilitirati komunističkog diktatora maršala Tita, koji je izvršio genocid nad hrvatskim narodom, znači imati drukčije ciljeve od građana Republike Hrvatske. Govoriti o Titu da je bio Hrvat znači pričati bajke. Što je Tito bio

Podlistak 2.

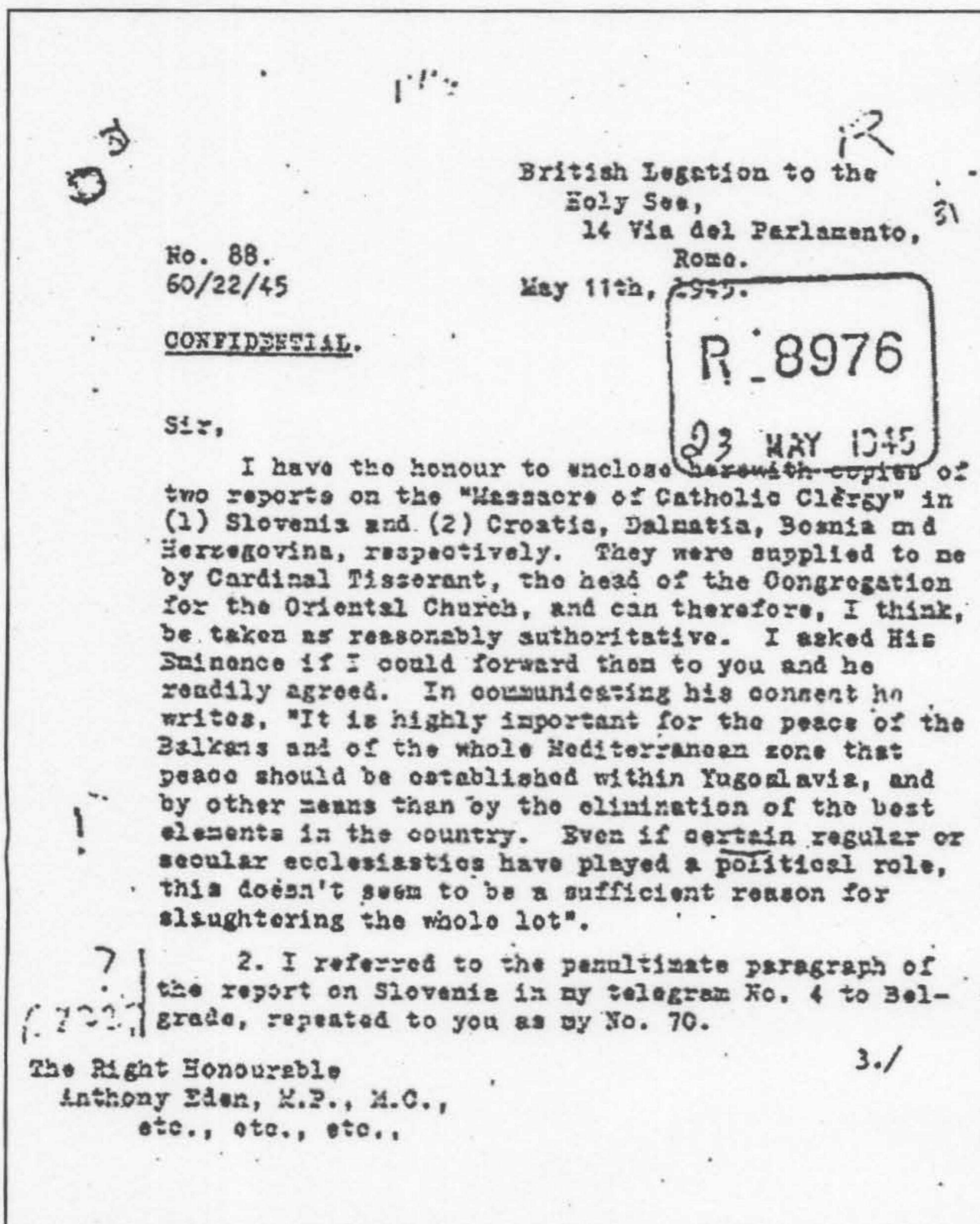
Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Kad ne će politika, neka govore dokumenti

U novom nastavku autor osvjetljava dva izvorna britanska dokumenta

Piše: Goran Jurišić

Britanska dokumentacija svjedoči da je komunistički genocid nad hrvatskim narodom, poznat pod sintagmom "Bleiburg", "Križni put", kao i etničko i klasno čišćenje koje se provodilo nakon tzv. "oslobodenja" 1945. godine, organiziran i provoden od strane "rukovodstva" Komunističke partije Jugoslavije i KPH odnosno od strane titoističkog režima već tijekom 1944. godine. Britanski dokument pod oznakom "No. 88. 60/22/45", s datumom od 11. svibnja 1945., urudžbiran 23. svibnja 1945. pod oznakom "R 8976", dokazuje da je vlada Velike Britanije pasivno odobravala teror titoističkog režima nad hrvatskim narodom.

Sačuvani dokumenti

Navedeni britanski dokument potječe iz osobne pismohrane dr. Juraja Krnjevića (HSS), bivšeg potpredsjednika emigrantske jugoslavenske kraljevske (pročetničke) vlade u Londonu, u Drugom svjetskom ratu, koji se, istine radi treba reći, za razliku od Ivana Šubašića, unutar tog velikosrpskog kruga borio za hrvatske interese, često izložen od samih članova te vlade na sjednicama u Londonu najgorim verbalnim napadima zbog raznoraznih izvješća o navodnim pokoljima nad Srbima u NDH. Iako je Krnje-

vić za vrijeme rata javno osuđivao zločine poglavnika Pavelića, njegovi velikosrpski kolege-ministri uspoređivali su ga s Pavelićem, "da nije ništa bolji od njega", zato što je kao minimalne hrvatske interese u uređenju odnosa sa Slovincima i Srbima tražio poslijeratnu obnovu banovine Hrvatske u Jugoslaviji. Srpski ministri su istodobno licemjerno šutjeli o stravičnim pokoljima u dolini rijeke Drine u istočnoj Bosni koje su počinile četničke trupe Draže Mihajlovića kojima je ta ista jugoslavenska kraljevska vlada u Londonu zapovijedala, i nikada nisu osudili Mihajlovićeve zločine kao što je Krnjević osuđivao Pavelićeve. Navedene britanske i srpske dokumente sačuvao je hrvatski politički emigrant Zvonimir Kunek koji je nakon 1956. bio Krnjevićev osobni tajnik. U izvještu britanskog veleposlanika pri Svetoj Stolici od 11. svibnja 1945., upućeno ministru vanjskih poslova Velike Britanije Anthonyu Edenu, veleposlanik obavještava o tome da je Hrvatska okupirana od komunističkog režima boljševika. Navodi se komunistička diktatura u Hrvatskoj, i to za razdoblje od listopada 1944. do ožujka 1945. godine, što se poklapa s hrvatskim dokumentima u knjizi "Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti",

objavljena 2005. od nakladnika Hrvatskog instituta za povijest - podružnice u Slavonskom Brodu.

Sadržaj britanskog izvješća

U britanskom izvješću od 11. svibnja 1945. godine, navodi se sljedeće:

"(...) Nakon njihova poraza na Zapadnoj fronti, Nijemci su započeli, i u Jugoslaviji također, evakuaciju svojih trupa, ali umjesto njih došle su trupe "Jugoslavenske narodne armije - Oslobođenja" - Titovi partizani. Otoci i veći dijelovi južne obale Dalmacije su prešli u ruke partizana. Saveznički avioni su partizanima pomogli čak u njihovu prodoru kroz Dalmaciju. Ubrzo nakon okupacije svakog grada i sela, partizani su uveli strašnu diktaturu komunističke Partije. Počeli su s "likvidacijom" svih "sumnjivih" elemenata ili onih koji su im se činili dovoljno sumnjivima. Ali, kakvo je to "čišćenje" bilo!! Izgovor za "likvidaciju sumnjivih elemenata" je bila optužba za političku urotu i suradnju s neprijateljem. Ali, zapravo, glavni motiv takvog "čišćenja" nije bio taj razlog; glavni cilj je bio druge prirode, a to su politički ciljevi njihove Partije - komunističke Partije. Namjeravajući oslobođenoj Jugoslaviji nametnuti diktaturu komunističke Partije, morali su - tako su barem mislili - prije svega eliminirati sve vodeće osobe, koje se nisu slagale s komunističkim političkim težnjama. U nastojanju da ostvare svoje odluke, tražili su (svugdje su postali) glavni u javnom životu u oslobođenim dijelovima Jugoslavije) one koji su u društvu nešto značili ili koji su bili vrlo cijenjeni; oni bi taka ljudi uhitili i to bez ikakavog suđenja bi ih ubili ili deportirali u koncentacijski logor, gdje bi ih ubili kasnije. Cilj takvih djelovanja je očit; namjeravali su eliminirati sve svoje sunarodnjake koji bi im jednog dana smetali u njihovom trudu da boljševiziraju oslobođenu Jugoslaviju. Među tim ljudima se sigurno nalaze katolički svećenici koji uživaju veliko poštovanje i autoritet među ljudima, jer su oni zapravo njihovi duhovni vodiči, posebno u Hrvatskoj i Sloveniji. Vrlo rijetko i uz veliki rizik bi podatci koji govore o zločinima i brutalnosti počinjeni od Titovih partizana izlazili izvan granica zemlje. Bojeći se opozicije zapadnih saveznika Jugoslavije, partizani su počeli strogo kontrolirati i nadzirati zemlju. Nije dopušteno da ljudi imaju ikakva kontakta s predstavnicima Saveznika koji se nalaze u Jugoslaviji. Nikome nije dopušteno izlaziti iz zemlje. Bez svjedoka žele nadzirati svoj glavni cilj: boljševizaciju Jugoslavije. Unatoč tom velikom riziku, neki ljudi su uspjeli pobjeći iz Jugoslavije. Oni govore o realnoj situaciji u zemlji opisujući je stravičnom (...) (prevedeno s engleskog, op.a.)

Britanski veleposlanik pri Svetoj Stolici

Pod naslovom "POKOLJ FRANJEVACA U MOSTARU" britanski je veleposlanik pri Svetoj Stolici izvijestio je o sljedećem:

"Mostar, glavni grad Hercegovine, bio je okupiran bez velikog otpora i bitaka. Dana 14. veljače /1945. op.a./ u 5 sati navečer Titove su trupe ušle u grad kojeg su prije toga napustili Nijemci. Ulažak partizana u grad bio je uspješan, bez ikakvih incidenta. Tijekom noći su nove vlasti sastavile listu svih "sumnjivih ljudi" u gradu. Oni su bili spremni za eliminaciju. Egzekucije su se dogodile negdje oko ponoći. Komunistički odred je provalio u samostan franjevaca i uhitio je glavnog franjevca u Hercegovini - F. dr. Petrovića zajedno s ostalih 6 franjevaca - koji su bili profesori na Teološkom institutu u Mostaru. Dr. P. Petrović je 15 godina bio upravitelj župe Mostarske biskupije, mnogo godina je bio i profesor teologije i poznati crkveni povjesničar. Njegov dobrovoran rad ga je učinio još poznatijim: brinuo se za edukaciju siromašnih studenata. Sve uhićene franjevce su partizani odveli u nepoznatom smjeru. Službeno ništa nije bilo rečeno o sudbini tih franjevaca. Prema glasinama koje su kružile Mostarom - bili su masakrirani te iste noći i onda bačeni u rijeku Neretvu. Opsežna lista na kojoj su navedeni katolički svećenici u Jugoslaviji - sigurno su bili ubijeni. Zbog kontinuirane borbe u Jugoslaviji i zbog loše komunikacije, bilo je nemoguće sve do sada ustanoviti točan broj i imena svih katoličkih svećenika koji su bili ubijeni za vrijeme okupacijskog perioda u Jugoslaviji koju su okupirali tzv. 'gerilci'. Sada je moguće dati sljedeće statističke podatke o ubijenim svećenicima: (...) Hrvatska: 90 sekularnih svećenika, 29 redovnika, 2 isusovca, Bosna: 9 sekularnih svećenika, 6 redovnika, 2 isusovca, Hercegovina: 7 sekularnih svećenika, 37 redovnika, (...) Ubojstva katoličkih svećenika su obično započinjala užasnim torturama, bez suđenja ili ikakve sudske presude. Samo u nekim slučajevima nešto kao 'suđenje' je bilo improvizirano i 'osuda' je bila proglašena. Ali nikada nije bilo prava na obranu i nikada nisu bile davane druge legalne zaštite. Dogadalo bi se da je pojedinac mogao dosuditi egzekuciju slijedeći takva 'suđenja' i 'pravdu' ubojica. U propagandne svrhe kao motiv egzekucija bili su navođeni mnogi politički izgovori. Ali istina je bila da su svi ubijeni katolički svećenici bili umoreni od ruke komunista - posebno u Sloveniji - sudeći prema unaprijed smisljenom planu da se 'likvidiraju' svi oni ljudi za koje su komunisti smatrali da su potencijalne i realne prepreke njihovoj uspostavi totalitarne komunističke diktature."

Podlistak 3.

Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Nitko od njih nije htio Hrvatsku

U novom nastavku pročitajte: Još jedan britanski dokument, dokument četničkog majora Pavla Đurišića i što dokazuje Krnjevićeva dokumentacija

Piše: Goran Jurišić

Pod naslovom "JUGOSLAVIJA (HRVATSKI KATOLICI)", britanski dokument od 30. svibnja 1945. sadrži izvješće o eventualnoj pomoći hrvatskim katolicima u Titovoj Jugoslaviji, pomoć koja nikad nije pružena.

Patnje katoličke populacije

"Zapovjednik McEwen je pitao Državnog tajnika za vanjske poslove (Foreign Office, op.a.) kakve planove ima Kraljevska vlada (Velike Britanije, op. a) kako bi ublažila patnju katoličke populacije u Hrvatskoj koja se nalazi pod režimom maršala Tita, s obzirom na odgovornost koju nam je natovarila Velika Britanija uz pomoć Nacionalnog pokreta oslobođenja /Titova vlada, op.a.), koji nam je to ustupio.

Mr. Eden: Moj poštjeni i uglađeni prijatelj će razumjeti da ja ne mogu pristati na implikaciju pomoći koja nam je ustupljena od Nacionalnog pokreta oslobođenja Jugoslavije /Titova vlada, op.a./ u borbi protiv Njemačke. To sve radi Kraljevska vlada odgovorna za vječnu administraciju jugoslavenske države. To bi trebala postati odgovornost Jugoslavenske vlade.

Zapovjednik McEwen: Trebalo bi dati do znanja maršalu Titu da nije politika Savezničkih snaga da se riješe neliberálnih snaga u Europi, da se potiču zamjene.

Mr. Gallacher: Hoće li će vlada uočiti da britanski vojnici nisu naviknuti da kao plaćenici budu ponovno - uspostavljeni pojedinci u bilo kojoj zemlji na Balkanu?

Mr. Eden: Naša pozicija je prilično jasna. Dok god imamo utjecaja na bilo koju od tih zemalja, napraviti ćemo sve kako bi omogućili ljudima tih zemalja da odaberu vladu i administraciju koju oni žele."

Srpski dokument: Nijedan dom nije ostao čitav

Navedeni britanski dokumenti bili su pohranjeni u osobnoj pismohrani cel-

nika HSS-a i poslijeratnog emigranta Juraja Krnjevića, suradnika Stjepana Radića i Vlatka Mačeka. Nakon završetka Drugog svjetskog rata u Europi su Krnjević i Maček vodili pismenu komunikaciju putem koje je Krnjević obavještavao Mačeka o britanskim stavovima iz vremena rata u vezi hrvatskog pitanja u Jugoslaviji (Maček je rat proveo u Pavelićevoj internaciji i izolaciji), te o odnosu Krnjevićevih srpskih kolega-ministarstva iz kraljevske jugoslavenske vlade za vrijeme rata u Londonu. U srpskom dokumentu, koji se nalazi u pismohrani Foreign Officea i Krnjevića, od 13. veljače 1943., upućeno od strane četničkog komandanta, majora Pavla Đurišića iz "Štaba Limsko-sandžačkih četničkih odreda", načelniku "Štaba vrhovne komande" /"dženeralu" Draži Mihailoviću, op.a/. U tom izvješću, koje čini dokaz o srpskom ratnom zločinu, ponosno se navodi kako je akcija četničkih snaga u pljevljanskom, čajničkom i fočanskom okrugu protiv muslimanskog stanovništva uspješna. "Operacije su izvedene tačno

po naredenju i izdatoj zapovesti (...) Svi komandanti i jedinice izvršile su dobivenе zadatke na opšte zadovoljstvo. (...) Sva muslimanska sela u tri pomenuta sreza su potpuno spaljena, tako da nije dan nihov dom nije ostao čitav. Sva imovina je uništena sem stoke, žita i sena. (...) Za vreme operacija se pristupilo potpunom uništavanju muslimanskog življa bez obzira na pol i godine starosti. Žrtve - Naše ukupne žrtve su bile 27 mrtvih od kojih 2 nesretnim slučajem i 32 ranjene. Kod muslimana oko 1200 boraca i do 8.000 ostalih žrtava: žena, staraca i dece. (...) Moral kod muslimana bio je takoreći srušen. Zavladala je epidemija straha od naših četnika tako, da su bili prosti izgubljeni. Intervencija okupatora iz Plevalja i Čajniča sastojala se samo u tome - zaštita i obezbedenje njihovih garnizona (...)"

(transkribirano sa srpske cirilice, op.a.). Unatoč takvim izvješćima o ratnom zločinu i zločinu genocida nad bosanskim muslimanima, koje su počinile srpske jedinice pod zapovjedništvom generala Draže Mihailovića, i vrhovnim zapovjedništvom kralja Petra II Karađorđevića, srpski ministri u emigrantskoj vladi u Londonu prebacivali su svom kolegi Krnjeviću Pavelićeve zločine, a Mihailovićeve zločine su licen-

likvidiran, čak i bez suđenja, Šubašićeva najava o obraćunu s Hebrangom odnosno s antidogmatskom strujom u jugokomunističkom pokretu daje Šubašićevoj najavi dodatnu težinu. Krnjević kao najuže Šubašićeve političke suradnike u vlasti Tito-Šubašić navodi britanskog veleposlanika u Beogradu i Titovog tajnog agenta Velebita, ujedno rezidenta Staljinove tajne službe i sovjetske političke policije NKVD.

17. svibnja 1944. Hrvat i bivši ban Banovine Hrvatske Ivan Šubašić postao je predsjednik kraljevske jugoslavenske izbjegličke vlade, a 12. rujna 1944. kralj Petar II Karadorđević pozvao je četničke snage da pristupe Titovoj "oslobodilačkoj vojski".

Poslije sporazuma Tito-Šubašić od 1. studenog 1944. o osnivanju koalicijske jugoslavenske vlade Tito je uz pomoć Šubašića eliminirao višestranačje i uveo jednopartijski sustav u poslijeratnoj Jugoslaviji. Sponzori ove komunističko-kapitalističke vlade bili su Churchill i Staljin nakon britansko-sovjetskog dogovora od 17. listopada 1944. o podjeli interesnih sfera u obnovljenoj Jugoslaviji. Krnjević navodi da je Šubašić u svojim podnescima Foreign Officeu isticao hvalospjeve o Titu, da je Tito "utjelovljenje situacije u Jugoslaviji", "Tito je jedini predstavnik Jugoslavije", te ako se prihvati ono što je Šubašić dogovorio s Titom, "Jugoslavija će postati iza rata prva demokratska zemlja, ne samo na Balkanu nego i u Europi".

Krnjević o Šubašiću

Oni koji nisu pristali na njegovo i Titovo rješenje, nastavlja dalje Krnjević, su "politički filozofi koji ostaju u sferi nerealnog i teoretskih špekulacija". Krnjević kaže Mačeku da, dok je Šubašić bio u Londonu, da je radio što su Englezi htjeli, dok je bio u Moskvi, radio je što su Rusi htjeli, a u Jugoslaviji što je Tito htio, a nitko od njih, kaže Krnjević, nije htio Hrvatsku. Krnjević opisuje Šubašića kao "amoralnog čovjeka" kojega još nije doživio u životu, i uz to da je "mizeran pred svakim jačim", i "umišljen i častohlepan do skrajnosti". U pozadini Šubašićeve izdaje hrvatskih interesa leži njegova doušnička suradnja za Staljinov NKVD, tako da je Churchill u Beogradu imao formalno svog čovjeka u Šubašiću, a stvarno u Titu, dok je Staljin u Beogradu imao svog čovjeka u Šubašiću. Na kraju je Tito eliminirao i Šubašića iz jugoslavenske vlade, tako da je Velika Britanija zadržala stopostotni utjecaj na titistički totalitarni režim, posebno nakon rezolucije Informbiroa 1948. protiv Tita i njegova raskida sa Staljinom, iako ne i sa staljinističkim metodama vladanja.

Titov antifašizam na djelu

Jednostranačje, etničko čišćenje, likvidacija narodnih neprijatelja

Krnjevićeva dokumentacija dokazuje činjenicu da je britanski Foreign Office za vrijeme Drugog svjetskog rata nekritički prihvaćao sve srpske prijedloge za poslijeratnu obnovu Jugoslavije, dok su Britanci prema hrvatskom predstavniku Krnjeviću vršili strahoviti diplomatski pritisak, čak i ucjene, da potpiše predloženi načrt deklaracije u Londonu koji je išao na štetu hrvatskih interesa, na što Juraj Krnjević nije pristao, jer nije želio postati izdajica poput Šubašića. Da je Tito bio antifašist, što nije bio slučaj, ne bi likvidirao višestranačje, i ne bi vodio sustavnu akciju etničkog čišćenja nepodobnog stanovništva i akciju istrebljenja "narodnih neprijatelja". Međutim, pod parolom "diktature proletarijata" Titova je Jugoslavija postala čvrst saveznik Zapada u hladnom ratu protiv Sovjetskog Saveza.

mjerno prešućivali. U svjetlu nedavne dodjele visokog državnog odličja SAD potomcima Draže Mihailovića i rehabilitacije četničkog pokreta u Republici Srbiji zanimljiva je, i porazna po moral Zapada činjenica, da je četnički saveznik antifašističkih Saveznika u Drugom svjetskom ratu doprinio pobedi nad fašizmom izbjegavajući kontakt s okupatorom, a provodeći brutalno etničko čišćenje civila.

Šubašić i Tito planirali uklanjanje Hebranga

Paralelno s partizanskim obračunom s hrvatskim civilima i ratnim zarobljenicima 1945. vodio se na "narodnoj fronti Jugoslavije" obračun i s tzv. "unutarnjim neprijateljima" odnosno s hrvatskim "kadrovima" u "Narodnooslobodilačkom pokretu" ("NOP"). U korespondenciji Krnjević-Maček Krnjević je u pismu Mačeku od 3. kolovoza 1945. izričito naveo kako je Šubašić govorio o kraju Hebrangove političke karijere u jugokomunističkoj vladi Tito-Šubašić: "... Šubašić je Juri govorio, da će on i Tito urediti Jugoslaviju, a raznim Hebrangima, da će doći na kraj pomoći Tita i Rusa. ...."

S obzirom da je Hebrang 1944. prvo smijenjen kao glavni zapovjednik partizanske vojske u Hrvatskoj i premješten na ministarski položaj u jugoslavenskoj vladi, te opet smijenjen i premješten na manje važan položaj u Titovoj vladi i na kraju uhićen, brutalno saslušan u beogradskom zatvoru Glavnjača i na kraju

Podlistak 4.

Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Piše: Goran Jurišić

Osim što su zapadni antifašistički saveznici SAD i Velika Britanija, poglavito britanska vlada, od trenutka Hitlerova poraza u Staljingradu početkom 1943. definitivno odbacili pomisao o dijeljenju bivše Jugoslavije, i u tom smislu odbacili mogućnost ustroja poslijeratne samostalne hrvatske države (kako u pismu Vladku Mačeku od 3. kolovoza 1945. tvrdi Juraj Kraljević, koji je za vrijeme Drugog svjetskog rata u Londonu bio u stalnom kontaktu s britanskim vladom), i počeli otvoreno podupirati jugokomunistički pokret Josipa Broza Tita, koji je nosio propagandno ime "Narodnooslobodilački pokret", kako bi se pred domaćim antifašistima prikupila činjenica da "Narodnooslobodilačku borbu" u stvarnosti predvodili nadzire Komunistička partija, Zapadni saveznici Tita, partizane i jugokomuniste nisu podupirali u zločinu genocida protiv hrvatskog naroda i drugih naroda u Srednjoj i Jugoistočnoj Europi.

Njemačko-sovjetski pakt

Tito je, dakle, bio na strani antifašističkih Saveznika koji su se sastojali od dvije glavne struje, naime, od vlada zemalja zapadnih demokracija na čelu sa SAD i Velikom Britanijom, i od boljševičkog režima Sovjetskog Saveza i komunističkih pokreta kao što je bio Titov partizanski pokret. Tito je, dakle, bio antifašist u onoj mjeri u kojoj je to bio i tiranin Staljin, najveći zločinac i masovni ubojica, ne samo u 20. stoljeću nego i u povijesti. Čelnici Zapada Churchill i Roosevelt su procijenili da jedino u savezništvu sa Sovjetskim Savezom i Staljinom mogu razbiti Hitlerovu okupaciju Zapadne Europe i njemačku dominaciju u Europi, a Staljin, koji je uvijek smatrao da je kapi-

talistički Zapad najveći neprijatelj komunizmu, morao je silom prilika ući u savezništvo sa svojim smrtnim zapadnim neprijateljem, dok sovjetski boljševici na Hitlerove naciste nisu gledali kao na smrtnu opasnost, u čemu su se prevarili, s obzirom na napad Hitlerove Njemačke od 22. lipnja 1941. na Sovjetski Savez. Boljševici su u nazizmu vidjeli samo ideološku konkurenčiju. Komunisti su pojmom Hitlerova nacionalsocijalističkog pokreta smatrali da ih Hitler kopira, te su mu predbacili plagijat njihovih ideja, da, naime, marksizam/lenjinizam pretvara u

na SSSR 22. lipnja 1941. propaganda Komunističke internationale, u kojoj je bila i KPJ, vodila je protuzapadnu agitacijsku propagandu, napustivši dotadašnji agitprop tzv. "narodne fronte" ili antifašizam koji je još zastupala u španjolskom građanskom ratu tridesetih godina 20. stoljeća.

Psihološki strah za prihvat komunizma

Titov partizanski pokret bio je za vrijeme Drugog svjetskog rata antifašistički samo u propagandi, dok je u stvarnosti to bio staljinistički komunistički revolucionarni

pokret. Tito je prilikom boravka u Kominterni u Moskvi tridesetih godina odgojen u staljinističkom duhu, i Miko Tripalo u svojim političkim memoarima iz 1989. tvrdi da je Tito bio i ostao do kraja života staljinist. Tito je u Moskvi kao dousnik sovjetske tajne službe NKVD oklevetao sve čelnike jugokomunističkog pokreta koji su skončali pred streljač-

kim vodovima NKVD-a, a tako je oklevetao i antidogmata i vodu antifašista u Hrvatskoj Andriju Hebrangu, kako bi ga mogao likvidirati, jer staljinizam ne trpi konkurenčiju, isto kao i hitlerizam. Kad je 1941. njemački nacizam napao Sovjetski Savez, Staljin je u nuždi i iz pokvarene lukavosti pozvao "ruski narod na veliki domovinski rat" protiv okupatora.

Totalitarni staljinistički režim, i lenjinistički režim prije Staljina likvidirao je od 1918. do 1941. deset posto ruskog naroda, jer je procjena boljševika bila da od 100 milijuna Rusa moraju likvidirati 10 milijuna kako bi ostali iz psihološkog straha prihvatali komunizam.

Veći staljinist od Staljina

Kad je Tito pozvao 1941. na oružani ustank protiv "okupatora i domaćih izdajnika", titoistička propaganda je kao "kvesslinge" stavila na crnu listu cijeli hrvatski narod zato što su Hrvati 1941. pozdravili uspostavu Nezavisne Države Hrvatske. Staljin je odmah uočio da Tito sa svojom staljinističkom politikom ne će daleko stići u borbi protiv iznenadnog zajedničkog neprijatelja (Hitlerove Njemačke), a kada je Tito svoje prve dvije brigade u prosincu 1941. nazvao boljševičkim imenom (Prva i Druga "proleterška" brigada), Staljin je kiptio od bijesa na svog balkanskog povjerenika Josipa Broza Tita. S obzirom da je jugoslavenska koalicija srpsko-hrvatska vlada Cvetković-Maček u zoru njemačkog napada na Jugoslaviju potpisala uspostavu diplomatskih odnosa Kraljevine Jugoslavije sa Sovjetskim Savezom, Staljin je opet bjesnio kad su boljševici Josipa Broza Tita 29. studenog 1943. u Jajcu formirali paralelnu jugoslavensku vladu, uz onu emigrantsku jugoslavensku velikosrpsku vladu u Londonu. Tito se ponašao kao veći staljinist od samog Staljina, te su partizani ušli na kraju rata u Trst i u južnu Austriju, a poslije je Titov režim podupirao grčke komuniste u građanskom ratu, u kojem je britanska vlada podupirala grčke antikomuniste. U to vrijeme je Staljin neprestano stropio da Titova hazarderska politika ne uvuče SSSR u rat sa Zapadom, i to u situaciji kad su Amerikanci raspolažali s atomskom bombom, a SSSR nije, te se Staljin plašio nuklearnog holokausta nad Moskvom i gubitka istočnocrupskog ratnog plijena.

Zato je Staljin 1948. dao objaviti poznatu tzv. "Rezoluciju Informbiroa" kojom je namjeravao Tita skinuti s vlasti kako ga balkanski staljinist ne bi odveo u rat protiv nuklearnog Zapada. Kako bi ga kompromitirao, sovjetski tisak je odmah izasao sa tvrdnjom da Tito nije Tito nego da je riječ o fizičkom dvojniku Josefu Lebedjevu koji je Josipa Broza navodno zamijenio nakon što je Josip Broz Tito likvidiran u njemačkom zračnom desantu na Drvar 1944. Budući da je Josef Lebedjev postao general još u španjolskom građanskom ratu, to objašnjava vojničko vođenje posljednjih partizanskih operacija u proboru Srijemskog fronta 1945. i prođoru Jugoslavenske armije do slovensko-austrijske granice. Do tada jugokomunistička vojska nije vodila frontalni sukob s njemačkom i hrvatskom vojskom.

germansku varijantu marksizma. Sličnost obje zločinačke ideologije, marksizma (komunizma) i nacionalsocijalizma prevarila je Staljina koji je 23. kolovoza 1939. s Hitlerom potpisao javni njemačko-sovjetski pakt o nenapadanju i ekonomskoj suradnji, i tajni pakt o podjeli Istočne Europe (koji je nakon rata objavljen). Od tогa trenutka do njemačkog napada

dokumentacije o zločinima titoističkog režima u Hrvatskoj 1944.-1946. očitava se i moralno posmuće Zapada, koji je mogao sprječiti partizanske zločine, ali nije, isto kao što je Zapad mogao 1991. zaustaviti Miloševićev režim, a nije. Razlog je jednostavan: Zapad je, kako 1945. tako i 1991. bio uvjeren da preko Beograda kontrolira cijelu "regiju", a sve što bi moglo dovesti u pitanje tu kontrolu predstavlja "faktor koji izaziva nerade". Čak su i njemački nacisti upozoravali ustaški režim da neka, u jeci četničkog genocida u istočnoj Bosni 1941./1942., ne nastoji biti "remetilački faktor koji bi stvorio nerade". Zapad je preko Tita kontrolirao Balkan sve do raspada SFRJ 1991. godine, s obzirom da je 1948. pukla ljubav sa Staljinom, te danas to opet čini, a Beograd opet postaje karusel preko kojega se vrti cijela priča oko kontrole "regije" odnosno balkanske trgovачke zone, preko koje se namjerava transferirati iračku naftu do Trsta odnosno do Zapadne Europe.

Tito je sve zločine izvršio na svoju ruku

Zapad je i 1945. i 1991. bio uvjeren da preko Beograda kontrolira cijelu "regiju"

Niti na jednoj od brojnih Savezničkih antihitlerovskih konferencija za vrijeme rata Saveznici nisu Titu dali placet da izvrši genocid nad Hrvatima i etničko čišćenje hrvatskog stanovništva. Saveznici su jedino Česima dali pravo da etnički očiste njemačku nacionalnu manjinu kao satisfakciju za strahoviti nacistički teror nad češkim narodom za vrijeme rata, i da se iskupe za sramotni sporazum između Zapada i Hitlera 1938. kojim je raskomadana neovisna država Čehoslovačka. No, Tito, radi se o boljševiku Josipu Brozu ili o boljševiku Josifu Lebedjevu, svejedno, nije dobio političku potporu za obračun s hrvatskim narodom, nego je maršal Tito sve zločine izvršio na svoju ruku, kako bi na vodno zadovoljio velikosrpsku komponentu u jugokomunističkom pokretu, s jedne strane, a s druge zato da u oružanim snaga NDH više nema konkurenčiju i p-

Podlistak 5.

Piše: Goran Jurišić

Uz srpskom izvješću britanskog veleposlanika pri Svetoj Stolici, koje je uputio 11. svibnja 1945., dakle dan pred početak bleiburske tragedije, u britansko ministarstvo vanjskih poslova *Foreign Office*, u London, i antifašističkom Savezničkom stožeru za Mediteran, u Casertu kraj talijanskog Napulja, navedeni su primjeri genocida partizanskog titoističkog jugokomunističkog režima nad hrvatskim narodom. Strani antifašistički promatrači zapanjih Saveznika uočili su da partizani i komunistička tajna policija ulaze u "oslobodena" mjesta i gradove u Hrvatskoj i BiH s unaprijed pripremljenim popisima za uhićenja i likvidacije, i da se na crnim listama Titovih komunista nalaze najugledniji hrvatski građani, intelektualci i osobe od ugleda, posebno katolički svećenici i redovnici kojima je jedini "grijeh" bio što nisu bili partizani ili članovi KP, a većina osumnjičenih Hrvata uopće nije imala veze s ustaškim pokretom.

Marxova diktatura proletarijata
U marksistički program KPJ i KPH bio je programiran plan o likvidaciji svih onih koji svojim intelektom, položajem ili ugledom u društvu predstavljaju smetnju instalaciji totalitarnog socijalističkog režima. Osnove za masovne likvidacije postavio je tvorac komunizma Karl Marx, naznačivši neprijatelje komunizma, a to su bili svi oni koji nisu bili pripadnici "radničke klase" i protivnici "Dik-

Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Genocidni zločini titoističkog jugokomunizma

U izvješću britanskog veleposlanika pri Svetoj Stolici ministru vanjskih poslova Velike Britanije, Anthonyu Edenu, od 11. svibnja 1945. stoji: Ubrzo nakon okupacije svakog grada i sela, partizani su uveli strašnu diktaturu komunističke Partije.

Počeli su s "likvidacijom" svih "sumnjivih" elemenata ili onih koji su im se činili dovoljno sumnjivima. Ali, kakvo je to "čišćenje" bilo!!

tature proletarijata". Tko pripada radničkoj klasi, o tome su odlučivali komunisti na "narodnim sudovima" i drugim revolucionarnim tribunalima, poput "Suda za zaštitu nacionalne časti Hrvata i Srba", koji je utemeljio predsjednik Zavnoha, hrvatski književnik, Vladimir Nazor. Prvi filter za selekciju civila i ratnih zarobljenika bili su "vojni sudovi" pri komandama partizanskih jedinica, i "narodni sudovi" koje su utemeljili tzv. "Narodnooslobodilački odbori" ("NOO") koji su bili produžena ruka i pod stotinom kontrolom KPJ i KPH. "Vojni i narodni sudovi" etnički su čistili hrvatsko stanovništvo za vrijeme Drugog svjetskog rata na tzv. "oslobodenoj teritoriji", a nakon "oslobodenja" Zagreba i

cijele Hrvatske i BiH 1945. počela je druga faza čišćenja, i to u velikom stilu - genocid ili zločin ubojstva hrvatskog naroda, u kojem su najvećim dijelom sudjelovali partizani hrvatske nacionalnosti, odnosno, likvidacije su provođene po tzv. nacionalnom ključu, tako da su slovenski partizani likvidirali ratne zarobljenike iz redova slovenskog domobranstva i slovenske civile, srpski partizani su ubijali srpske ratne zarobljenike (četnike), samo su hrvatske ratne zarobljenike i hrvatske civile ubijali i slovenski, srpski, hrvatski i crnogorski, pa čak i makedonski partizani.

Njegovana mržnja prema Hrvatima

Tito je svim "narodima i narodnostima" dopustio da se ižive nad Hrvatima - to je povjesna činjenica. O gotovo patološkoj mržnji jugoslavenskih partizana prema Hrvatima govorе već prva izvješća o pobunjeničkim ratnim zločinima partizana i četnika iz 1941. godine u Hrvatskoj i BiH, u kojima se navodi "osveta" srpskih četnika i partizana nad Hrvatima zbog sloma velikosrpske Kraljevine Jugoslavije i osnivanja Nezavisne Države Hrvatske, a prilikom masovnog ubojstva bosanskih muslimana 1941./1942. srpski komandanti pred-

Tito je svim "narodima i narodnostima" dopustio da se ižive nad Hrvatima

bacuju bosanskim muslimanima kolektivnu suradnju s ustaškim režimom.

Mržnju prema Hrvatima njegovala je komunistička partija tako da se partizanski antifašistički pokret "NOP" pod vodstvom J. B. Tita u cijelosti boljševizirao i izopazio, te na kraju rata dobio novu zločinačku dimenziju, iako je i prije zločinački marksizam bio integralni program KPJ i KPH, tako i "Narodnooslobodilačke borbe" ("NOB"). Deformacije, međutim, nisu uvjetovane maršalom Titom nego marksističkim programom.

Pokolj franjevaca u Ljubuškom

"Pokolj franjevaca u Ljubuškom - U Hercegovini, ljudi su većinom katoliči i Hrvati, a utjecaj katoličkih svećenika je velik. Zato što su Titovi kom-

unisti vršili eliminaciju svakog nekomunističkog utjecaja među ljudima, 'JNA' je uskoro poslije okupacije Hercegovine odlučila likvidirati cijelo katoličko svećenstvo zbog njegovog utjecaja i ugleda među hrvatskim narodom. Ljudi koji se nisu slagali s programom komunističkih partizana bili su stavljani na crnu listu a zatim ubijani. U zapadnoj Hercegovini Čapljina je bio prvi grad koji je prešao u ruke partizana 27. studenog 1944. godine. Sljedećeg dana su okupirali Ljubuški gdje su uskoro formirali "Pokrajinski odbor Jugoslavenskog nacionalnog pokreta oslobođenja" /"Narodnooslobodilački odbor", "NOO", op.a./ u zapadnoj Hercegovini. Tako je komunistička partija sastavila listu svih sumnjivih i opasnih elemenata kako bi bili eliminirani i ubijeni. Tu je bilo 160 katoličkih civila iz Čapljinе i Ljubuškog, te trgovci, seljaci i ostali civili. Na crnu listu smrti su također stavljeni svi sekularni svećenici i 44 franjevca. Civili su bili masakrirani odmah: 69 u Čapljinii, 58 u Ljubuškom. Neki su uspjeli pobjeći ili ih komunistička policija nije mogla uhiti. S obzirom na svećenstvo, 'NOO' je odlučio da njihova sudsina bude odgođena sve dok se ne osvoji Mostar." (Izvor: izvješće britanskog veleposlanika pri Svetoj Stolici, 11. svibnja 1945. godine, "No. 88 . 60/22/45", urudžbiran u Foreign Officeu 23. svibnja 1945. pod oznakom "R 8976".)

IaP (Nastavlja se)

Tri izvorna britanska citata

Kroz tu mirnoću jedino se mogla čuti odrješita naredba komunističkog oficira, zatim zvuk eksplozije i u sljedećem trenutku zvuk ljudskih tijela kako padaju u svoj grob

U britanskom dokumentu od 30. svibnja 1945. (dokument *Foreign Office* br. 371 pod naslovom "JUGOSLAVIJA (HRVATSKI KATOLICI)") vidi se politika dvostrukih načela: "Zapovjednik McEwen je pitao Državno tajništvo za vanjske poslove kakve planove ima Kraljevska vlada kako bi ublažila patnju katoličke populacije u Hrvatskoj koja se nalazi pod režimom maršala Tita (...) Mr. Eden: (...) To bi trebala postati odgovornost Jugoslavenske vlade. Zapovjednik McEwen: Trebalo bi dati do znanja maršalu Titu da nije politika Savezničkih snaga da se riješe neliberalnih snaga u Europi, da se potiču zamjene. (...) Mr. Eden: Naša pozicija je prilično jasna. Dok god imamo utjecaja na bilo koju od tih zemalja,

napravit ćemo sve kako bi omogućili ljudima tih zemalja da odaberu vladu i administraciju koju oni žele."

Ili jedan drugi britanski dokument urudžbiran u *Foreign Office* 9. srpnja 1943. pod oznakom "R-5940, od 8. srpnja 1943. u kojem se kaže sljedeće: "Britansko Poslanstvo pri Jugoslaviji /u Londonu/ - Moj dragi Moley, ne znam jesu li imao vremena razmisliti o mom pismu NO.F.O. 514 od 6. lipnja u kojem sam bio dovoljno brzoplet i nagao da obnovim svoju zamolbu da mi uzmemo pod kontrolu soluciju jugoslavenskog problema, čak i ako nam prijeti rizik da interveniramo u jugoslavenske unutarnje poslove. (...) Ali, uvjeren sam da nema nade za ništa od ovoga

sve dok mi održavamo svoj stav neutralnim i "po strani". (...)"

Ili sljedeći britanski dokument: "Pokolj katoličkog svećenstva u Dubrovniku - Titove trupe osvojile su Dubrovnik prošle jeseni. Uskoro nakon okupacije, komunistički agenti uhitili su više od 47 važnih građana grada Dubrovnika, među njima je bilo i šest svećenika. Svi su bili ubijeni. Ubijanja su se (prema našem izvoru informacija) događala ovako: sve nesretne je uhitila komunistička tajna policija (O.Z.N.A.) i odvela ih izvan grada, gdje su mogli biti ubijani, pri tom da je svatko sam iskopao vlastiti grob. Prije egzekucije, jedan od njih, Marjan Blažić, upitao je svoje egzekutore mogu li njegovi drugovi i on

ispuniti svoje posljednje želje prije smrti, tj. da dobe oprost za svoje grehe i da se pomole prije samog kraja života. Bio je to dirljiv prizor kada su svećenici dali odrješenje grijeha svima koji su bili osuđeni na smrt. Nakon tog pobožnog čina, civili i svećenici zajedno su izmolili molitvu "Molimo Te Gospodine...". Otac Marjan Blažić je uputio riječi oprosta svojim ubojicama, afirmirajući tako vlastitu nedužnost, a i nedužnost svojih drugova u smrti i njihovu volju da umru u ime Boga. Kroz tu mirnoću se jedino mogla čuti odrješitā naredba komunističkog oficira, zatim zvuk eksplozije i u sljedećem trenutku zvuk ljudskih tijela kako padaju u svoj grob." (G. J.)

Podlistak 6.

Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Totalitarni poredak uime ZAVNOH-a

Uime Zavnoha zavladao je u Hrvatskoj 1945. totalitarni poredak koji je progutao i idejnog tvorca Zavnoha Andriju Hebranga

Piše: Goran Jurišić

U britanskim dokumentima se navodi, na osnovi provjerjenih izvora, sustavni masakr Hrvata u Hrvatskoj i u BiH, plansko etničko čišćenje hrvatskog stanovništva, organizirani zločin protiv katoličkih vjernika i pogon i masakr svećenika i redovnika Rimokatoličke crkve iz Hrvatske i BiH, kao npr. masakr katoličkog klera u Dubrovniku, Makarskoj, Trebinju, Ljubuškom, Širokom Brijegu, Mostaru, i to za razdoblje od listopada 1944. do svibnja 1945., dakle, još za vrijeme postojanja Nezavisne Države Hrvatske gdje su partizani uvodili teror svoje tajne policije i vojnih i „narodnih sudova“ svugdje otukud se povukla vlast NDH i hrvatska vojska. Također se u navedenoj britanskoj dokumentaciji nalaze opširna izvjeseće o strahovitom progodu titoističkog ateističkog jugokomunističkog režima nad zagrebačkim nadbiskupom Stepincem, tako da tvrdnje aktualne ljevice u Republici Hrvatskoj da je ZAVNOH bio pluralan i demokratski ne odgovara povijesnoj istini, jer se takve tvrdnje odnose samo na teoretski, deklarativni dio Zavnoha, dok je zavnohovska praksa izgledala u Hrvatskoj drukčije - uime

Zavnoha zavladao je u Hrvatskoj 1945. totalitarni poredak koji je progutao i idejnog tvorca Zavnoha Andriju Hebranga, i to je bio posljednji signal da je boljševička banda u cijelosti preuzeila vlast nad Hrvatskom i odgovornost za hrvatski narod kojega je istrebljivala.

Poduzeli sve da se mržnja - poveća

Kako su izgledali pogoni kršćana i muslimana u Titovoj Jugoslaviji, pogoni Hrvata i drugih naroda u „narodnoj republici“ maršala Tita pokazuju, osim britanskih dokumenata i hrvatskih dokumenata. Takav je primjerice dokument u obliku izvješća „Sekretara Partijske organizacije IV udarne brigade III ud. divizije“, „druga“ Stanka Obradovića, od 31. svibnja 1945., upućeno „Sekretaru divizijskog komiteta KPH III udarne divizije“, u kojem sekretar komunističke partije u navedenoj partizanskoj jedinici upozorava da „Mržnja kod naših boraca postoji dosta slaba naročito kod novih boraca (...) to se očitovalo prilikom pratnje zarobljenika iz Maribora prema Slavoniji. Mi smo s naše strane poduzeli preko partije da se ta mržnja poveća (...).“

Marijan Šimundić počiva u Splitu

Marijan Šimundić Crni, rođen 4. kolovoza 1938. u Lovreću kod Imotskog, pobjegao je - kao devetnaestogodišnji mladić - 1956. iz Jugoslavije, te se ubrzo pridružio revolucionarnom krilu hrvatskog političkog iseljeništva u Europi. Njegovi prijatelji i suborci cijenili su ga kao jednog od najuzornijih i najhrabrijih hrvatskih domoljuba te su ga izabrali za jednog od svojih vođa. Iz istog razloga Udba je obilježila Marijana Šimundića kao jednog od svojih najvažnijih neprijatelja te je Beograd izdao nalog za njegovu likvidaciju. Ona je uslijedila 13. rujna 1967. kod Stuttgarta u Njemačkoj. Glavni egzekutor bio je, nažalost, Hrvat - Jozo Cvitanović, Marijanov susjed iz Prološca kod Imotskog.

Suborci, prijatelji i rodbina uz obiteljsku grobnicu Marijana Šimundića na splitskome Lovrincu

Petar Hinić, nekadašnji suradnik Marijana Šimundića.

Naknadni pokop posmrtnih ostataka Marijana Šimundića, pred nekoliko stotina njegovih sumještana, suboraca i istomišljenika, obavljen je 1. prosinca 2006. na glavnem splitskom groblju Lovrincu. Pogrebni obred, po želji braće i sestara Marijana Šimundića, predvodio je don Ante Kutleša, voditelj Ureda za inozemnu pastvu, dok je pozdravnu riječ izrekao Ante Sarić, nekadašnji predsjednik udruge hrvatskih političkih iseljenika Hrvatska mladež Uzdanica. (bv)

lcr

U izvješću partizanskog okružnog Javnog tužitelja u Sisku, Branka Drezge, od 15. svibnja 1945., navodi se stanje, u od partizana zauzetim mjestima, o pljačci od strane partizanskih jedinica Titove Jugoslavenske armije, o likvidaciji ranjenika iz sisačke bolnice, te postupku prema „narodnim neprijateljima“: (...) Narod novooslobođenih sela i gradova bio je zastrašen i bojao se masovne

jedinica II Armije (...) U Sisku je prvi bataljon ne znam koji, 2 dana kasnije što je Sisak bio oslobođen došao u Bolnicu na večer oko 9 sati i odveli su 19 ranjenika neprijateljskih vojnika i pobili su ih (...).“

Oslobodenje Zagreba

Iz zapisnika sa sastanka „Mjesnog komiteta KPH Zagreb“ u okupiranom Zagrebu, od 12. svibnja 1945. godine, uočljiv je zaključak „drugova“, među njima i Vece Holjevca, o etničkom čišćenju Zagreba. Aktualni zagrebački gradonačelnik Milan Bandić (SDP) poznat je po tome što hvali Vecu Holjevcu, koji ima i spomenik u Zagrebu, da mu je uzor. Spomenik žrtvama komunizma, i Trg žrtava komunizma u Zagrebu ne postoji, niti Milanu Bandiću pada na pamet da bi takav spomenik uopće postojao. U navedenom dokumentu se, naime, kaže sljedeće: „Potrebno je aktivizirati J.N.O.F. i gradjanstvo da hvataju neprijatelje i prokazuju i daju hapsiti. (...) Grad treba odtereti s time da se što prije odsele svi doseljenici koji su u toku rata došli u grad (...) (radi se o hrvatskim žrtvama koje su za vrijeme rata izbjegle iz hrvatskih i bosanskohercegovačkih mesta pred partizanskim terorom, op.a.).“

Zamjenik načelnika Udbe za grad Zagreb, Ahmetović, ovako je opisao situaciju u Zagrebu nakon tzv. „oslobodenja“: (...) Gotovo cijeli aparat UDB-e za grad Zagreb pretvorio se u organe za hapšenje i istragu. Ta trka trajala je sve do kasne jeseni 1945. godine“ (Izvor: HDA u Zagrebu, 1561/1, spis br. 948, str. 1.)

Odnos prema grobljima Bakarićeva ministra

Osim mnogih nečasnih odluka partizanskog režima jedna je posebno gusna: odluka „ministra unutarnjih poslova Federalne Države Hrvatske“ V. Krstulovića o uklanjanju vojničkih groblja okupatora“, od 6. srpnja 1945., upućena „Oblasnim narodnim odborima“, uključujući „Privremenom narodnom odboru u Zagreb“. Pod grobljima i grobovima okupatorskih vojnika Bakarićev ministar ubrojio je i grobove hrvatskih vojnika, tako da danas u Republici Hrvatskoj ne postoji niti jedan označeni grob gdje je pokopan neki vojnik oružanih snaga NDH, vojnici koji su za vrijeme Drugog svjetskog rata časno pali za hrvatsku državu u ratu i borbama protiv partizana i četnika. Bilo bi to slično kao kad bi danas ministar unutarnjih poslova ili pravosuđa Republike Hrvatske naredio izbacivanje iz grobova posmrtnih ostataka partizanskih boraca. Kako bi se osjećali članovi njihovih obitelji?

(Nastavlja se)

Podlistak 7.

Titov "antifašizam" u svjetlu britanskih dokumenata

Piše: Goran Jurišić

Nikada u povijesti jedna ideologija kao marksizam, u Hrvatskoj poznata kao "titoizam", nije zavela više ljudi i kao posljedicu prouzročila više žrtava u svijetu i u Hrvatskoj. Nikada u povijesti Hrvata jedan politički pokret, kao komunistički, u ratu poznat kao NOP i NOB nije se koristio takvom kolicinom velikih laži kao što ih je među Hrvate posjao titoistički agitprop. Nikada u povijesti Hrvata jedan režim kao partizanski, nije zaveo veću strahovladu, diktaturu i teror, i nikada u hrvatskoj povijesti nije neka ideologija kao jugoslavenska ideologija i ideologija titoizma u simbiozi provela veći organizirani zločin nad hrvatskim narodom. Nikada u povijesti o počinjenim zločinima nije vladala veća mafijaška šutnja "Omerta" nego što o titoističkom zločinu genocida hrvatskog naroda postoji u modernoj Hrvatskoj.

Svi titoistički zločini opravdavaju se, uz poneku iznimku, od strane hrvatskog državnog vrha antifašizmom, iako titoizam nije bio antifašistički nego boljševički, zločinački (kriminalni), te se ne bi smio opravdati. Nigdje u svijetu u zemljama demokracije od strane političkih i medijskih čimbenika ne hvali se pokojni diktator kao što se u Republici Hrvatskoj hvali *de facto* zločinac Josip Broz maršal Tito.

Je li se na svijetu predstavnici medija i politike ne rugaju žrtvama kao što se žrtvama u Hrvatskoj licemjerno rugaju žrtvama jugokomunizma i obiteljima žrtava titoizma.

Titov model antifašizma

Predsjednik Stjepan Mesić poručio je da "se Tita ne smije nazivati zločincem, jer je predvodio antifašističku borbu". Tito je, međutim, predvodio boljševičku revoluciju, predvodio je odrede smrти na "Bleiburgu" i "Križnom putu", predvodio je OZNU i KNOJ, predvodio je vladu koja je organizirala koncentrački logor smrти "Goli otok" i druge logore, predvodio je represivni režim, gušio je slobodu tiska, kršio ljudska, gradanska i politička prava i predvodio je sve one zločinačke snage čiji su zločini navedeni u rezoluciji Vijeća Europe 1481, kao i u ovogodišnjoj rezoluciji Hrvatskog sabora o osudi zločina režima komunističke partije na području Hrvatske za vrijeme Titove Jugos-

lavije. Iako postoji cijeli niz domaćih i međunarodnih dokumentiranih publikacija o titoističkim zločinima, aktualna vlast i parlamentarna opozicija, osim deklarativnih izjava, ustrajavaju na održanju Titova kulta ličnosti i totalitarne socijalističke prošlosti, i ne dopušta da se ta prošlost prevlada! Čak se hrvatsku javnost počelo uvjeravati kako bivša Jugoslavija nije bila "tamnica naroda" (izjava na HTV-u Josipa Manolića), i da bi Hrvati trebali biti zahvalni što je Jugoslavija uopće postojala (Tvrko Jakovina u

va Ive Goldsteina). Koliko je to ljudi blaženi mučenik Stepinac trebao spasiti da bi Goldstein bio zadovoljan? Broj janovaca žrtava u javnim se istupima i publikacijama predstavnika titoističke jugoslavenske historiografije, koji zauzimaju važne položaje u znanstvenim i političkim institucijama zemlje, opet peče u vrtoglave visine, a žrtve s Golog otoka i "Goli otok" se u medijima i službenoj znanosti prešućuju, ali se zato u tisku pišu ode i laude bivšim predstavnicima socijalističke represije, poput po-

RH, jer ne predstavlja demokratsko tijelo nego nedemokratsku komunističko-partizansku delegatsku skupštinu, koja je bila pod nadzorom Komunističke partije, čuvari Zavnoha opravdaju bivši totalitarni režim Zavnoha pod smokvini listom antifašizma. Iako je prvi predsjednik Zavnoha Vladimir Nazor osnovao revolucionarni tribunal nakon Drugog svjetskog rata, na kojem su skončali nevini ljudi, iako je poticao na represiju partizanskog režima i pisao pjesme tipa "Uz Staljina i Tita, dva sina junačka, ni pakao nas neće smest", državni protokol RH mu odaje službenu počast, itd.

Komunizam ispred vrijednosti Domovinskog rata

Čak se partizanska borba uspoređuje s borbom u Domovinskom ratu, i pokušava se izjednačiti partizane Jugoslavenske armije i hrvatske branitelje Oružanih snaga Republike Hrvatske, s tim da se hrvatske branitelje javno i medijski ponižilo, dok bivši partizani dobivaju "boračke mirovine" na račun poreznih obveznika RH. Klevete i laži nisu ni danas strane nekadašnjim jugoslavenskim boljševicima, a današnjim kriptokomunistima, koji i danas politički djeluju samo zato što je demokratski liberalni Zapad nakon pada Berlinskog zida izdao aboliciju bivšim komunistima koji su zauzvrat zapadnim multinacionalnim tvrtkama rasporedali narodna gospodarstva svojih zemalja.

Jedino u narodnim revolucijama tipa one Rumunjske revolucije iz 1989. godine, ili u demokratskim prosvjedima najnovijeg tipa u Mađarskoj dolazi do antikomunističkog otpora, ali i u takvim slučajevima se u bivšim komunističkim zemljama kao u Republici Hrvatskoj, gdje su na vlasti i bivši komunisti, opravdani otpor stanovništva, koje su kriptokomunisti slagali i prevarili, etiketira "desničari", "nacionalista" i drugim već viđenim klevetičkim atributima. Neviđena zloporaba politike, medija i znanosti izrazito je na djelu u Hrvatskoj, koja je postala središte komunističke "renesanse" u Europi, gdje Predsjednik posjećuje zemlju aktualne komunističke diktature (Kubu), i gdje vlada takav stupanj političkog oportunizma da blokira cjelokupni razvoj civilnog i demokratskog društva. A zbog vladavine bivših jugokomunista kolabira pravna država, korupcija je poprimila epidemiske razmjere, ekonomski pljačka je neopisiva, a moralno propadanje društva nezaustavljivo - barem se u široj percepciji tako čini. (Svi podaci o britanskim dokumentima o lažnom Titovu "antifašizmu", iznijeti u feljtonu potječu iz pismohrane Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma)

Kraj
Od idućeg broja:
Paradoksi i absurdni haške optužnice, feljton dr. Nedjeljka Mihanovića

Mi smo žrtve titoističke historiografije

Čovjek bi rekao da u nas vlada pravi košmar. Sličan je naslov bio i u članku u "Jutarnjem listu" od 16. rujna 2006., pod naslovom "Jakovina - Zbog isključivosti stalno živimo u košmaru". Docent na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i povjesničar mlađe generacije Tvrko Jakovina, koji kaže: 1. "Hrvatska nije imala mnogo disidenata u povijesti. Nismo imali ništa usporedivo s Poveljom 77 u Čehoslovačkoj, premda se disidentstvo ne treba previše naglašavati. Njihov broj ni utjecaj nigdje nije bio dramatičan". 2. "Opstanak u carstvu s Austrijom ili pripajanje dijelova Hrvatske Italiji ne bi nam omogućili da budemo dječatni čimbenik i odlučujemo više nego u siromašnoj balkanskoj državi gdje smo bili drugi po veličini i bogatstvu, uz znatan politički utjecaj." 3. - Jesu li Jasenovac i Bleiburg ekvivalenti? "(...) Da je bilo jasno kako se radi o užasu, posredno potvrđuje i šutnja tijekom socijalističkog razdoblja. Jedno je rasni zločin s ciljem istrebljenja, a drugo odvratna osveta nad Hrvatima, Slovincima, Srbinima, Crogorcima i svima koji su se zatekli na krivoj strani".

Dakle, 1. Hrvatska je u svojoj povijesti imala toliko disidenata, da ih je mogla izvoziti da je kao slobodna država Hrvatska postojala, ali upravo zato što hrvatska država nije postojala, stoljećima su se rađali disidenti. Tijekom komunizma disidenti su bili: Stepinac, Bušić, Jonke i Gotovac, Tuđman, Đureković, Paraga, Veselica, Čičak, Budiša, Paradžik... Povelju 77 iz Čehoslovačke premašila je peticija Brajder-Paraga iz 1981., koja je svoj epilog našla u rezoluciji 169 Senata SAD 1989., koja je iz temelja potresla Titovu Jugoslaviju. 2. Pripajanje hrvatskih zemalja velikoj Srbiji, zvana Jugoslavija, 1918. godine nije spasilo hrvatsku

"Jutarnjem listu"), dok se demanti odnosno ispravak takvih netočnih navoda ne dopušta!

Ode i laude komunizmu

Za Stepinca se govori da je "kontroverzna povijesna ličnost", te da za vrijeme NDH nije spasio dovoljan broj ljudi (izja-

kojima Stipi Šuvaru i Josipu Vrhovcu. Demokratski predstavnici Hrvatskog proljeća nemaju pravo javnosti, dok se njihovi zatiratelji druže s predsjednicima parlamentarnih, navodno demokratskih, stranaka na partizanskim obljetnicama. Iako je ZAVNOH anakron i ne bi trebao imati mjesto u demokratskom ustavu

